

வெள்ளிவீதியார் பாடல்களில் புலப்பாட்டுத்திறன்

சா. ரிஸ்வானா பர்வீன் ^{அ, *}; கோ. தேவிபூமா ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, மன்னர் திருமலை நாயக்கர் கல்லூரி, பசுமலை, மதுரை-625004, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Velliveethiyar Songs Perception

S. Rishvana Parveen ^{a, *}, K. Devibooma ^a

^a Department of Tamil, Mannar Thirumalai Naicker College, Pasumalai, Madurai-625004, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

rishvana1471979@gmail.com

Received: 12-03-2021

Revised: 03-02-2022

Accepted: 07-02-2022

Published: 28-02-2022

ABSTRACT

Female poets have sung fewer songs than any other literary genre. There is a difference between the central theme in masculine songs and the central theme in feminist songs. Poems composed by poets have a deep expression and environment. Thus, her sentiments are expressed in the songs of Sangam literary feminist Vellividiyar. Tolkappiah says that feminine lust should be symbolized. But Vellividiyar's introspection is a way of expressing the woman's lust and indivisibility. The purpose of this research paper is to express the expression of lust (love), the dilemma of power, the condemnation of adultery and consensus in his songs.

Keywords: Vellividiyar Songs, Female Poets, Feminist, Sangam Literature

முன்னுரை

வாழ்க்கையின் நெறிமுறைகளை விளக்கும் வகையில் சங்க இலக்கியப் பாடல்களை பெண்பாற் புலவர்களும் பாடியுள்ளனர் (Renugadevi, 2012). பெண் புலவர்களுள் ஒளவையாருக்கு அடுத்த நிலையில் அதிகமான பாடல்களைப் பாடியவர் வெள்ளிவீதியார் ஆவார். இவர் சங்க இலக்கிய உலகில் மகளிருக்கான கட்டுப்பாடுகளையும், கவிதை வரைமுறைகளையும் உடைத் தெறிந்து, தம் உணர்ச்சிகளைக் கவிதைகளாகக் கொணர்ந்தவர் ஆவார். வெள்ளிவீதியாரின் பாடல்கள் முழுவதிலும் துன்ப உணர்ச்சி மட்டுமே எதிரொலிக்கின்றது. அவருடைய வாழ்க்கை அனுபவங்களே பாடல்களாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குறுந்தொகையில் எட்டும், நற்றிணையில் மூன்றும், அகநானூற்றில் இரண்டுமாக இவர் பாடிய பதிமூன்று பாடல்கள் எட்டுத்தொகையில் உள்ளன (Jeyabal, 2007). அவற்றில் காதல் வெளிப்பாடு, ஆற்றாமையின் அவலநிலை, பரத்தமையைக் கண்டித்தல், உடன்போக்கு போன்ற செய்திகளைப் பற்றிக் கூறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

காம(காதல்) வெளிப்பாடு

தொல்காப்பியம் தலைவியானவள் தனது காமவேட்கையை குறிப்பாக வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதை,

“தன்னுறு வேட்கை கிழவன் முன் கிளத்தல்

எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக்கு இல்லைப்

பிறநீர் மாக்களின் இன்றிய ஆயிடைப்

பெய்நீர் போலும் உணர்வற்று என்ப”

என்று இலக்கணம் கூறியுள்ளது (Thirugnanasambandar, 2018). ஆனால் வெள்ளிவீதியாரோ இவ்விலக்கணத்திற்கு மாறாக தன் காம ஆசையை வெளிப்படையாகப் பாடியுள்ளார்.

“கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது

நல்ஆன் தீம்பால் நிலத்து உக்கா அங்கு,

எனக்கும் ஆகாது, என்னைக்கும் உதவாது,

பசலை உணீஇயர் வேண்டும் -

திதலை அல்குல் என் மாமைக் கவினே”

(Nagarajan, 2004)

நல்ல பசுவின் இனிய பால், அப்பசுவின் கன்றினாலும் உண்ணப்படாமல், பால் கறக்கும் பாத்திரத்திலும் நிரப்பப்படாமல், வெற்று நிலத்தில் வீணாக வடிந்து செல்வதைப் போல் தேமல் படர்ந்த அல்குலினை உடைய என்னுடைய மாமையாகிய பேரழகு எனக்கு அழகு தருவதாகவும், என் தலைவனுக்கு இன்பம் பயப்பதாகவும் இல்லாமல் பசலையால் விரும்பி உண்ணப்படுகிறது என்ற பொருளில்,

“கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது

நல்ஆன் தீம்பால் நிலத்து உக்கா அங்கு,

எனக்கும் ஆகாது, என்னைக்கும் உதவாது,

பசலை உணீஇயர் வேண்டும் -

திதலை அல்குல் என் மாமைக் கவினே”

என்று பாடியுள்ளார் (Nagarajan, 2004). இதன் மூலம் தலைவியின் காம நோயின் கொடுமையானது எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. இதனையே வள்ளுவரும்,

“அற்றார்க்கொன்று ஆற்றாதான் செல்வம் மிகநலம்

பெற்றாள் தமிழள்மூத் தற்று”

இக்குறளின் மூலம் பொருள் இல்லாத வறியவருக்கு வழங்காதவனுடைய செல்வமானது, மிகுந்த அழகு பெற்றவள் தனிமையாக வாழ்ந்து கிழவியையானதைப் போன்றதாகும் என்று கூறுகிறார் (Parimelalhagar, 2002).

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி

‘காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி’ என்பதன் பொருள் அன்பின் மிகுதியாகும். காமம் என்ற சொல்லானது இக்காலத்தில் இழிந்த பொருளில் சிலர் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால் சங்க காலத்தில் காமம் என்ற சொல்லுக்கு அன்பு என்பதே பொருளாக இருந்தது. காமம் என்ற சொல்லில் இருந்துதான் காமம் என்ற சொல் உருவானது. காமம் என்றால் நிறைவு என்பது பொருளாகும். அன்பின் நிறைவையே காமம் என்று பழந்தமிழர்கள் அழைத்தனர்.

‘காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி’ அகத்துறையை வெள்ளிவீதியார் அழகாக எடுத்துரைக்கிறார். பகலும், இரவும் வந்து தலைவியைச் சந்தித்து மகிழ்ந்த தலைவன், ஏதோ சில காரணங்களால் அவளைச் சந்திக்க வரவில்லை. பிரிவோ தலைவியை வாட்டுகிறது. திருமண வேட்கை கொண்ட தலைவியானவள் நாரையை நோக்கி தன்னிலையைக் கூறி அதனைத் தலைவனிடம் கூறுமாறு வேண்டுகிறாள். நீர் துறைகளில் துவைத்து வெளுத்த ஆடை போன்ற நல்ல நிறம் பொருந்திய சிறிய வெண்மையான குருகே! நீ தலைவன் வாழும் நிலத்திலிருந்து தினமும் எம் நிலத்துக்கு வருகிறாய். இங்குள்ள நீர்நிலைகளில் உள்ள சினை கொண்ட கெளிற்று மீனை உண்கிறாய். பின் தலைவனது ஊருக்குப் பெயர்ந்து சென்று விடுகிறாய். தினமும் என் நிலையை நீ பார்க்கிறாய். நான் அணிந்த

அணிகலன்கள் தலைவனது பிரிவால் என் உடலை விட்டு நெகிழ்ந்து கீழே விழுகின்றன. எனது துன்பத்தை தலைவனிடம் சென்று கூறமாட்டாயா? எம் ஊர் வந்து மீன் உண்ட நீ இந்த நன்றியை மறக்கலாமா? ஒரு வேளை என் மீது அன்பு இருந்தும் என் நிலையைத் தலைவனிடம் சொல்ல வேண்டுமென எண்ணியும் உன் மறதி காரணமாகச் சொல்லாது விட்டுவிடுகிறாயா? என்றும் தலைவி புலம்புவதை உணர்த்துகின்றது. நாரை இவள் கூறுவதை கேட்காது. அவ்வாறு கேட்டாலும் அது தலைவனிடம் சென்று கூறாது என்பது தலைவிக்கும் தெரியும். ஆயினும் தன் குறையை எப்படிக் கூற வேண்டுமென எண்ணியும் உன் மறதி காரணமாகச் சொல்லாது விட்டுவிடுகிறாயா? என்றும் தலைவி புலம்புவதை உணர்த்துகின்றது. நாரை இவள் கூறுவதை கேட்காது. அவ்வாறு கேட்டாலும் அது தலைவனிடம் சென்று கூறாது என்பது தலைவிக்கும் தெரியும். ஆயினும் தன் குறையை எப்படிக் கூற வேண்டுமென எண்ணியும் உன் மறதி காரணமாகச் சொல்லாது விட்டுவிடுகிறாயா? என்றும் தலைவி புலம்புவதை உணர்த்துகின்றது.

“சிறு வெள்ளாங்குருகே! சிறு வெள்ளாங்குருகே!

துறை போகு அறுவைத் தூ மடி அன்ன

நிறம் கிளர் தூவிச் சிறு வெள்ளாங்குருகே!

எம் ஊர் வந்து, எம் உண்துறைத் துழைஇ,

சினைக் கெளிற்று ஆர்கையை அவர் ஊர்ப் பெய்தி

அனைய அன்பினையோ, பெரு மறவியையோ

ஆங்கண் தீம் புனல் மகிழ்நர்க்கு என்

இழை நெகிழ் பருவரல் செப்பதோயே?”

என்று பாடியுள்ளார் (Balasubramanian, 2004).

இயற்கை வனப்பு யாவும் கூடினார்க்கு இன்பம் செய்யும். பிரிந்துறைபவர்க்கு இன்பம் செய்யாது. அவர்தம் துன்பத்தை மிகுவிப்பன போலத்தோன்றும். அங்ஙனமே இப்பாடலிலும் நிலவு, கடல், தாழைமலர், அன்றில், யாழிசை ஆகியன தலைவியின் துயரை மிகுதித்தன. இவற்றால் காமநோயானது மிகுதியாயிற்று. அதனைக் களையும் காதலரும் அருகில் இல்லை என்பதின் மூலம் காமத்தின் வெளிப்பாடு மற்றும் தலைவியின் துன்பத்தை,

“திங்களும் திகழ் வான் ஏர்தரும்; இமிழ் நீர்ப்

பொங்கு திரைப் புணரியும் பாடு ஓ வாதே

ஒலி சிறந்து ஓதமும் பெயரும்; மலி புனர்

பல்புங் கானல் முள் இலைத் தாழை

சோறு சொரி குடையின் கூம்பு முகை அவிழ,

வளி பரந்து ஊட்டும் விளிவு இல் நாற்றமொடு

மை இரும் பனைமிசைப் பைதல உயவும்

அன்றிலும் என்புற நரலும்; அன்றி

விரல் கவர்ந்து உழந்த கவர்வின் நல் யாழ்

யாமம் உய்யாமை நின்றன்று

காமம் பெரிதே; கலைஞரோ இலரே!”

என்று வெளிப்படுத்துகிறார் (Balasubramanian, 2004).

ஆற்றாமையின் அவலநிலை

அன்பின் மிகுதியானது பிரிவில்தான் நன்கு தெரியும். ஒருவரை ஒருவர் அன்பினால் நினைத்துப் பார்ப்பதற்கு பிரிவின் கண் வாய்ப்பு மிகுதியாக உள்ளது. பிரிவு ஆற்றாமை என்பது தலைவிக்கு

மட்டுமல்லாமல் தலைவனுக்கும் உண்டு. தன்னுடைய காமநோயை அடக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றலும், பிறரிடம் வெளியிடும் துணிவும் இல்லை எனத் தலைவன் பிரிவாற்றாமையை பாங்கனுக்கு உணர்த்துவதாக,

“இடிக்கும் கேளிர் நும்குறை ஆக
நிறுக்கல் ஆற்றினோ நன்றுமன் தில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்
கைஇல் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போல
பரந்தன்று, இந்நோய், நோன்று கொளற்கு அரிதே!
வெள்ளிவீதியார் எடுத்துரைக்கிறார் (Nagarajan, 2004).

குறுந்தொகை நெய்தல் திணையில் பிரிவிடை வற்புறுத்தும் தோழிக்குத் தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து கூறியது என்னும் துறையில் தலைவியின் தனிமைத் துன்பத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார். வெள்ளிய மணலில் மலர்கள் பரந்து கிடக்கின்ற சோலைகளை உடைய குளிர்ச்சி பொருந்திய கடல் துறையை உடைய தலைவன் என்னைப் பிரிவதற்கு முன், தூய மங்கல அணியையுடைய மகளிர் விழாவிற்றுகரிய அலங்காரங்களைச் செய்கின்ற மாலைப் பொழுதை அறிவேன். தலைவன் பிரிந்தபின், அது கழிந்தது என் மட்டுமன்றி உலகம் முழுவதும் பரந்தது போன்ற ஒளியின்மையோடு, தனிமைத் துன்பமும் உடையதாக அம்மாலை இருத்தலை நான் அப்பொழுது அறியவில்லை என்ற தலைவியின் அளப்பரிய ஆற்றாமையை,

“வெண்மணல் விரிந்த வீததை கானல்
தண்ணந் துறைவன் தணவா ஊங்கே,
வால்இழை மகளிர் விழவுஅணிக் கூட்டும்
மாலையோ அறிவேன் மன்னே; மாலை
நிலம் பரந்தன்ன புன்கணொடு
புலம்பு உடைத்து ஆகுதல் அறியேன் யானே”
என்று பாடியுள்ளார் (Nagarajan, 2004).

பரத்தமையைக் கண்டித்தல்

குறுந்தொகையில் மருதத் திணையில் கற்புக் காலத்து தெளிவிடை விலங்கியது என்னும் துறையில் அமைந்தது. தன்பால் பரத்தமை ஒழுக்கம் இல்லை என்று தலைவன் தெரிவிக்கும்போது தலைவி நீ பரத்தமையிடம் சென்றால் எம் உயிர் நீங்கும்.

அதாவது மழைக்காலத்தில் நீர்க்கியும் பாறைகளை அறிந்த யானை கோடைக்காலத்தில் நீர் பெறுவதற்காக, அவற்றைத் தன் கொம்புகளால் குத்திப் பயன் ஏதுமின்றித் தன் கொம்புகளை இழக்கும், பசையற்ற கல்லோடு மோதும் கொம்பு போல, அன்பற்ற நும்மோடு சிரித்து மகிழ்ந்த என் பற்கள் அழிக என்றாள். மீனை எடுத்த பின்னரும், அது வைக்கப்பட்ட கலம் புலால் நாற்றம் வீசுவதாகும். அதில் வேறு எப்பொருளையும் இட்டு வைக்கப் பயன்படுவதில்லை. அதுபோலத் தன் உயிர் தனக்கு வெறுப்பைச் செய்வதோடு, தன் தலைவனுக்கும் தழுவப் பெறாமையால் வெறுப்பைத் தருவதாக இருந்தது. எனவே இருவருக்கும் பயன்படாமல் வீணாக உடலில் ஒட்டி நிற்கும் உயிர் இற்று ஒழிக எனக் கூறுவதையும் தலைவனின் பரத்தமைப் வழக்கத்தைக் கண்டித்துள்ளார் என்பதை.

“சுரம்செல் யானைக் கல்உறு கோட்டின்
 தெற்றென இநீஇயரோ - ஐய! - மற்றுயாம்
 நும்மொடு நக்க வால்வெள் எயிறே
 பாணர் பசுமீன் சொரிந்த மண்டைபோல
 எமக்கும் பெரும் புலவுஆகி
 நும்மும் பெறேஎம், இநீஇயர் எம் உயிரே”
 என்ற பாடலின் வழியாக அறிய முடிகிறது (Nagarajan, 2004).

உடன்போக்கு

இடைச்சுரத்தில் தலைவனோடு உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியைத் தேடி அலைந்த செவிலித்தாய் கையற்றுச் சொல்லுகிறாள். என் கால்கள் நடந்து நடந்து நடை ஓய்ந்தன. எதிரில் வருவோரைப் பார்த்துப் பார்த்து என் கண்கள் ஒளியை இழந்தன. நிச்சயமாக இவ்வுலகத்தில் நம் மகளும் அவள் தலைவனும் அல்லாத பிறர் அகன்ற பெரிய வானத்திலுள்ள மீன்களைக் காட்டிலும் பலராவர் என்று உடன்போக்குச் சென்ற மகளையும் அவள் காதலனையும் தேடித் திரிந்து ஆற்றாமையுடன் செவிலித்தாய் வருந்துவதை,

“காலே பரிதப் பினவே கண்ணே
 நோக்கி நோக்கி வாள்இழந் தனவே
 அகல் இரு விசும்பின் மீனினும்
 பலரே மன்ற இவ் வுலகத்துப் பிறரே”
 என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது (Nagarajan, 2004).

முடிவுரை

வெள்ளிவீதியாரின் பாடல்கள் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. அது மட்டுமின்றி துன்ப உணர்வே மிகுதியாக வெளிப்படுகின்றன. தலைவியின் காதல் வேட்கை குறிப்பால் உணர்த்தாமல் வெளிப்படையாக கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவியின் பேரழகு தலைவனுக்குப் பயன்படாமல் ‘பசலை’ என்னும் நோய் கொண்டுள்ளது என்று பாடியுள்ளார். காமம் மிக்க கழிபடர்கிழவி என்ற அகத்துறைப் பாடல்களையும் வெள்ளிவீதியார் பாடியுள்ளார். தலைவன் தலைவியோடு சேர்ந்திருக்கும்போது இயற்கை அழகாகவும், பிரிந்திருக்கும்போது துன்பமாகவும் காட்சி தரும் என்ற உளவியல் சார்ந்த கருத்தைத் தன் பாடலில் வெள்ளிவீதியார் பதிவு செய்துள்ளார். உடன்போக்குச் சென்ற தலைமகளைத் தேடிச் செல்லும் செவிலித்தாயின் ஆற்றாமையை மிக அழுத்தமாகவும் பதிவு செய்துள்ளார். வெள்ளிவீதியார் பாடல்களில் எடுத்தாளப்படும் உவமைகள் திணை, துறைகளுக்கு ஏற்பவும் தலைமக்களின் உணர்ச்சிகளுக்கு ஏற்பவும் அமைந்துள்ளன என்று கூறலாம்.

References

- Balasubramanian, Ku. Ve., (2004) Natrinai, New Century Book, Chennai, India.
 Jeyabal, R., (2007) Agananooru, New Century Book House, Chennai, India.
 Nagarajan, V., (2004) Kurunthokai volume-1, New Century Book House, Chennai, India.
 Parimelalhagar, (2002) Thirukural, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
 Renugadevi., V., (2012) Sanga Penpaar Pulavargalin Mozhinadai, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
 Thirugnanasambandar, S., (2018) tholkappiyam porulathikaram, Kathir Pathipagam, Thiruvaiyaru, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License